

VALOA
POHJO-
LASTA

Kuvaelma

VÄINÖ LEHTONEN

Kristosofinen Kirjallisuusseura r.y.

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1971 painoksesta.
Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut
jäädä alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.

(Ks. J. R. Hannula, Kristosofian Polulla II, s. 304.)

Lahdessa tammikuussa 2016

Jaakko Kesävuori

ENSIMMÄINEN KUVaelMA

(Näyttämö: etualalla kuusenhavuun koristettu katafalkki, sermi, jonka taakse Väinämöinen voi mennä pitkälleen. Ympärillä joukko ihmisiä. Katafalkin kummassakin päässä vartija, pääpuolessa olevalla suitsutusastia. Väinämöinen seisoo taaempana päällään hurstimekko, jonka alla on valkoinen viitta.)

VÄINÄMÖINEN (asettaa kämmenet vastakkain rinnalleen):

Veljet, ystäväni ja kansamme tuki. Jo ammoin saimme tietää, että Maa ja sen ihmiskunta on lähestymässä aikakausien suurta käännekoh-
taa, ja että tämä kalevalainen kansamme on kutsuttu uuden aikakauden
avaajaksi. Saimme johdattaa tämän kansan kauas Pohjolaan, uusille
asuinsijoille ja tämän työvaiheen olemme nyt saaneet päätökseen.
Edessämme on nyt suuri ponnistus, Suomen kansa tarvitsee ylimaalli-
sen ohjaajan. Teidän avullanne, veljet, nousen jumalien maailmaan, ja
jos Ylhäinen suo ja rakkauteni kansaamme on kyllin voimakas, niin
ehkä saan ryhtyä kansamme auttajaksi. Kristus on jo voittanut maail-
man ja Hänen tahtoaan noudattaen uhraudumme yhdessä tähän py-
hään tehtävään. Palauttakaamme siis vielä kerran mieliimme autuuden-
julistusten henki.

Autuaita ovat hengessään köyhät, sillä heidän on taivasten valtakun-
ta. Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen. Autuaita
ovat lempeät, sillä he saavat periä Maan. Autuaita ovat ne, jotka janoa-
vat oikeamielisyyttä, sillä heidät ravitaan. Autuaita ovat laupiaat, sillä
he saavat laupeuden. Autuaita ovat puhtaat sydämestään, sillä he
saavat nähdä Jumalan. Autuaita ovat rauhan rakentajat, sillä heitä kut-
sutaan Jumalan pojiksi. Autuaita ovat ne, joita oikeamielisyyden tähden
vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta.

VARTIJA: Autuas olet sinä Väinämöinen, joka uhraudut taivaalliseen
tehtävääsi.

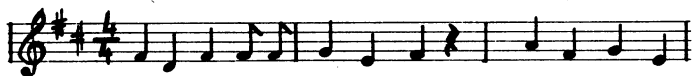
[Väinämöinen asettuu katafalkille (sermin taakse) pitkäkseen, jossa
hän yleisöltä huomaamatta riisuu hurstiviittansa. Hän on nyt valkoi-
sessa viitassaan.]

KUORO: Sulle Väinämö väkevä

Sulle Väinämö väkevä

Sanat: Väinö Lehtonen

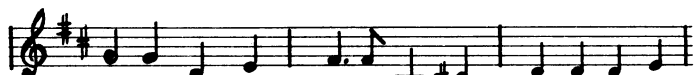
Sävel: Hugo Rahkonen

Sulle Väi - nämö väke - vä tiedon, taidon

taita - jalle, lausumme todet totiset

Manan kautta matkates - sä tultes - sasi

Tuonen tielle: Manat loihe loitommel - le

Tuonen virran viettä - väksi. Katsees kiinnitä

Valo - hon kuulos kuiskeelle Jumalan,

jot - ta vir - sikäs Vi - punen avaa sulle

tiedon, taidon, portit pilvien pitäjän,

rit.

Valon suuren valta - - - kunnan.

(Veljet seisovat hetken hiljaa, sitten poistuvat. Toinen vartija heiluttaa suitsutusastiaa hetken, sitten molemmat vartijat istuvat. Kanteleen soittoa.)

Näyttämön TAKAOSA kuvaa näkymätöntä maailmaa. Sinne tulevat Mikael, Rafael ja joukko kerubeja.)

MIKAEL: Ylhäiset veljeni. Korkeudesta on tullut käsky, aika on täytynyt. Meidän on autettava tuota sinistä maailmaa, jota sanotaan Maaksi. Katsokaa, siinä on jo purppuran hohdetta. Sen päivännousu lähestyy. Veljeni Rafael ja te kerubit, tahdotteko auttaa minua?

KERUBIT (yhdessä): Me tahdomme auttaa sinua, korkea Mikael.

RAFAEL: Olen aina tahtonut ihmisten parasta, ylhäinen Mikael. Mutta Maa, oi veljemme, on vielä ystävämme Luciferin hallinnassa. Vaikka sodin häntä vastaan suuni miekalla kahdennentoista osan kierrosvuotta, en häntä voittanut, koska hänen valtakuntaansa rasittaa väkivalta.

MIKAEL: Kutsukaamme ystävämme Lucifer tänne. Hänen tehtävänsä on raskas, hänkin kaipaa vapautumisensa päivää. (Nostaa kättään) Lucifer, saavu kertomaan työstäsi!

(Lucifer saapuu apulaisineen mustassa viitassaan ja huppupäähineessään. Mustan viitan alla on valkoinen kaapu.)

MIKAEL: Terve tullaksesi, Lucifer. Kerro meille työstäsi tuolla surujen tähdellä, jota sanotaan Maaksi. Mutta heitä toki yltäsi tuo synkkä vaippasi.

(Lucifer riisuu mustan vaippansa apulaistensa avustamana.)

LUCIFER (kumartaa): Tervehdin teitä korkeat veljeni. Tulen kiertämästä Maata, surujen tähteä, kuten sanot, Mikael. Mutta se on surujen tähti vain heikoille sieluille. Heikkoja ihmisiä on kasvatettava ankaralla kädellä, jotta he vahvistuisivat.

MIKAEL: Emme epäile ankaruuttasi, emme liioin tehtäväsi vaikeutta. Mutta Korkeudesta on tullut tieto, että suuri Valo lähestyy Maata. Sen Valon saapuminen merkitsee sinullekin, veljeni Lucifer, vapauden päivää. Nyt on Maalle ja sen ihmiskunnalle ojennettava auttava käsi,

on valmistettava maaperää saapuvalle Valolle. Sanohan, Lucifer, oletko tavannut valtakunnassasi uskoa, toivoa ja rakkautta?

LUCIFER: Uskoni on uskoa elämän oikeuteen ja toivoni toivoa, että oikeus voittaisi. Siihen uskoon ja toivoon olen myös ihmisiä kasvattanut. Rakkautta en tunne, silmä silmästä on lakini. Oikeudenpolkija kärsiköön tekojensa seuraukset.

RAFAEL: Sotiessani sinua vastaan totuuden miekalla veljeni Lucifer, kysyin sinulta: uskovatko ihmiset oikeuteen, onko kasvatuksesi tehonnut heihin? Sinä vaikenit.

LUCIFER: Tunnustan, veljeni Rafael, että ihmissieluja lähempänä on tyrannius kuin usko oikeuteen, sillä sota ja kaikkalainen väkivalta on kasvanut heidän luonteekseen. Mutta muutamat ihmiset ovat kasvaaneet myös sankareiksi: he osaavat kuolla oikeuden puolesta.

RAFAEL: Silloinhan ihmiset ovat ottaneet oikeudenjakamisen omiin käsiinsä, joten elämän oma oikeus, syysuhteen laki, sivuutetaan. Sellainen kasvatus tekee ihmisistä sinun liittolaisiasi. Eihän väkivalta ole oikeuden kunnioittamista vaan sen polkemista. Voiko ihmissielu, joka polkee oikeutta, raivata tiensä meidän luoksemme sinun tulimuurisi läpi?

LUCIFER: Uskon, että he voivat, sitten kun heistä kasvaa kyllin voimakkaita sankareita, jotta he voittavat asettamani esteet. Näin tehden minäkin palvelen olemassaolon tarkoitusta. Vai uskotko veljeni Rafael, että ihmiset olisivat päässeet lapsenkengistään, elleivät he olisi saaneet niittää kärsimyksiä jokaisesta kylvöstään? Kärsimys ja rangaisituksen pelko ovat pakottaneet heitä ponnistuksiin. Muutamaan onnistuneisiin tapauksiin asetan toivoni.

MIKAEL: Kyllä sinun uskosi ja toivosi rakentuvat hiekalle. (Nostaa kätensä). Katso täältä korkeudesta tuota ihmissielujen merta. (Kaikki katsovat Mikaelin viittaamaan suuntaan.) Riittääkö Maan ikä siihen, että kaikki nuo sielut voittaisivat sinun tulimuurisi? Veljeni Lucifer! Rakkautta et vielä tunne, mutta näethän tuon purppurahohteen joka näkyy Maasta. Se kertoo uuden päivän noususta. Se päivä herättää sinussakin rakkauden.

(Väinämöinen nousee hitaasti istumaan ja katselee ihmeissään ylös enkeleitten joukkoa. Kuuluu vienoa, surunvoittoista soittoa.)

MIKAEL: Tiedätkö Lucifer, mistä tuo soitto kuuluu?

LUCIFER: Se on valitusta niitten heikkojen ihmisten huulilta, jotka vaikeroivat kouluni ankaruutta.

MIKAEL: Erehdyt, veljeni. Se on sinun koulusi parhain hedelmä, ihmisissä herännyt ja sieluista purkautuva jumalkaipuu. Kristuksen läsnäolo on kypsyttänyt marttyyreja, tuo purppura on marttyyrien kruunujen hohtoa.

LUCIFER: Tarkoitatko marttyyreilla niitä heikkoja ihmisiä, jotka eivät alistu tekemään väkivaltaa?

MIKAEL: Niitä tarkoitan. (Ojentaa kätensä kerubeja kohti.) Tässä näet marttyyreja. Maa särpää kostoja huutavan sotilaan veren, mutta marttyyrien verta se hylkii. Katsos veljeni Lucifer: nämä marttyyrit ovat tulleet luoksemme sinun tulimuurisi läpi ilman taistelua. Se tuntune sinusta oudolta, mutta näitten valittujen tähden tuskien aikaa lyhennetään. Näitten tähden Kristus lähestyy ihmiskuntaa entistä täydellisemmässä syvyydessä.

(Kerubit laulavat hiljaista laulua, kts. s. 13 Rauhan rakentajat.)

LUCIFER (kävelee rauhattomasti painaen korviaan käsillään. Sitten hän puhuu Rafaelille): Sinua, Rafael, ymmärrän paremmin. Sinä taistelet sankarin tavalla oikeuden puolesta vääryyttä vastaan. (Mikaelille): Sanoit, ylhäinen Mikael, minunkin vapauteni päivän koittavan. Miten ja koska se koittaa? Tunnen minuuteni mahtavuuden, mikä voi sen lannistaa? Viittasit marttyyreihin. Tarkoitatko, että heikkous voittaa väkevyyden, raukkamaisuus sankariuden?

KERUBI: Taivasten valtakunnassa heikkous on väkevyyttä ja kuolema ikuista elämää.

LUCIFER (kävelee rauhattomasti ja puhuu itsekseen): Tuo kerubien laulu tekee minut heikoksi, se lannistaa voimani ja riistää uskoni. (Miettii) Maa hylkii marttyyrien verta, niinkö? Gabriel sanoi Kainille: Veljesi veri huutaa maasta kostoja. Aşel ei siis kuollutkaan marttyyrina. Jos marttyyrin veri ei huuda kostoja, niin kenen puolesta elämä silloin jakaa oikeutta? Kun ei ole syytä, ei ole seuraustakaan. Vääryyttä kärsineen on itse vaadittava hyvitystä, vasta sitten elämä kostaa hänen puolestaan. Tämä on uusi ja merkillinen näkemys. Anteeksianto lopettaa

taistelun, se riisuu minutkin asettomaksi. Silloin voima todellakin saattaa olla heikkoudessa.

RAFAEL: Näen, Lucifer, että alat aavistaa uuden aikakauden henkeä. Mutta vapautesi päivä ei silti vielä koita. Vielä tulee Mikael taistelemaan sinua vastaan ja sinut heitetään ulos näkymättömästä maailmasta. Näkyväisessä maailmassa saat ponnistaa viimeiset voimasi, ja siitä alkaa Kristuksen lopullinen voitto.

(Lucifer siirtyy sivummalle ja miettii.)

MIKAEL: Saavu veli Väinämöinen.

(Väinämöinen nousee seisaalleen, asettaa kädet rinnalleen.)

VÄINÄMÖINEN: Terve Herran temppelille
Valon Veljille pyhille.

MIKAEL: Terve tullaksesi sinä jalo Väinämöinen. Ihmisten maailmasta tullessa tunnet ihmiset ja intosi palaa auttamaan heitä. Kerro, mitä tiedät.

VÄINÄMÖINEN: Kuljin maita kummeksuen
yksin, ilman ystäviä.
Silloin kuulin kumman kutsun
Valon Veljien tuvilta.
Heräsi toivoni totinen
usko ennen lausumani:
Vielä minua tarvitaan,
ootetahan, kaivatahan,
kun ei kuuta taivahalla
eikä päivöä tavata.
Oisiko uskoni unelma
vaiko aivan ajallinen?

MIKAEL: Uskosi ei ole unelma. Aika on täyttynyt ja sinua tarvitaan jatkamaan työtäsi. Saat etsiä entiset työtoverisi, sillä hekin odottavat ajan täyttymistä.

I. KERUBI: Muistatko minua vielä
vanha viisas Väinämöinen?
Kerran me yhdyimme yheksi
keskellä Kalevan kansan.

Näimme Temppelein näyssä
kultahuipun kuutamossa
keskellä salon sinisen.
Löimme sormet sormihimme
alla kuutamon kuvajan.
Siinä vannoimme valamme
teimme suuret suunnitelmat
mielessä Kalevan onni.

2. KERUBI:

Muistanet minutkin vielä
vanha viisas Väinämöinen.
Meit oli valtava valio
suuri joukko auttamassa,
kun sinä Ilmarin ohella
Lemminkäisen luotiessa
lauloit taivahan tähiksi
ilmankannen ikkunoiksi.
Lauloit Sammon Pohjan maille
Lapin maille lauhkeille
ihmisten iki iloksi.

Muistanpa sanasi vielä
tietäjä tuhat ikäinen,
kun näit Sammon sortuneena
murtuneena suuren työsi.
Itku silmäsi kihosi
vesi virtas poskipäillä,
koko luonto tuskaeli,
valitteli, vaikerteli.
Muistan ku kalliot vavahti
ilman kansi karskahteli
kun sä loihet lausumahan:
»Väkivalta Sammon surma,
sota raastoi raunioksi.
Kun mä toiste Sammon laitan
Tuonet, Kalmat, kahlaelen:
miekan murskaksi murennan
taon auran anturaksi.

Silloin kestää uusi Sampo,
Luoja on taitoni takana.»

Kun taas Sampoa rakennat
ota meidätkin mukahas.

VÄINÄMÖINEN: Muistanpa Kalevan kansan
muistan veljeni väkevät.
Monta on Tuoni tuudittanut
monta on takaisin tullut.
Ehkä löydän entisetkin.

MIKAEL: Kansa, jota kasvatit, kutsuu sinua nyt. Kokoa kansan valitut
sielut yhteen ja luo kansa, joka murtaa Luciferin vallan maankin päällä.
(Viittaa kerubeihin) Nämä ystäväsi, joita ammoin opetit, ovat löytäneet
Kristuksen valon. He ovat tukenasi. Rakenna heidän kanssaan
seimi, johon Korkeimman voima voi laskeutua.

(Lucifer pukee ylleen apulaistensa avustamana mustan viittansa,
kumartaa syvään ja poistuu hitaasti.)

VÄINÄMÖINEN: Kiitos veljeni väkevät
ylimaalliset urohot.
Etsin esiin ystäväni:
Ilmarisen, Lemminkäisen,
taivasten takojaurhot.
Yhtehen yhyttyämme
teemme Sammon laullisen,
Tempppelin näyssä nähdyn.
Laaimme sen laulamalla
loihimme lovesta luonnon:
Pahan voitto peruskiveksi
kannel seinän kantimeksi.
Seinät teemme Temppeleihin
kansan kaihoista syvästä,
katajaiset kurkihirret
kovan kohtalon opista.
Laaimme alttarin pyhimmän
uhripaikan uljahamman

niistä ihmisten avuista,
joita maailma karttelevi:
Lesken leipä, orvon itku,
paljonvainotun valitus,
toivottoman toiveunet.
Niistä alttarin alusta,
Uhrimaljan uusi paikka.

(Yhteislaulua, kts. s. 13 Väinämöisen paluu, esirippu.)

TOINEN KUVAELMA

(Etualalla pöytä, jonka ympärillä istuu epälukeinen joukko ihmisiä. Taka-alalla koroke, jolle voi nousta seisomaan useita henkilöitä.)

VELI 1: Henkinen työmme on tullut uuteen vaiheeseen, kuten Pekka Ervast tilanteen luonnehtii. Uusi uskonpuhdistus on alkanut Pohjolas-
sa. Meidän on nyt koottava voimamme yhteisponnistukseen. Lienee
siis ensin paras keskustella siitä, mitä uskonpuhdistuksella tarkoitetaan.

VELI 2: Kansanomainen käsitys uskonnosta liittyy kirkkoon. Tar-
koittaako alkanut uskonpuhdistus sitä, mitä Lutherkin sillä ymmärsi:
kirkkojen puhdistamista?

VELI 3: Luther teki ymmärtääkseni, minkä osasi. Hän yritti puh-
distaa kirkkoa siinä olevista kasvannaisista ja erehtyi käyttämään sa-
moja väkivaltakeinoja kuin emäkirkkokin. Lieneekö lutherilainen
kirkko emäkirkkoa parempi?

VELI 4: Tuskin. Ajattelen, että pitäisi ensin saada selvä käsitys siitä,
onko kirkko ja uskonto sama asia. Onhan kristinuskolla alkajansa,
Jeesus Kristus. Kirkko syntyi myöhemmin.

VELI 5: Niin asia todellakin on. Luther tajusi uskonnon ja kirkon
eron ja näki, että anekauspa ynnä muut seikat olivat kasvaneet kirk-
koon ajan mukana eivätkä sisältyneet uskontoon. Ehkä Lutherilla oli
hämärä käsitys siitä, että Jeesus Kristus on kristinuskon alkaja, mutta
hän ei tajunnut Jeesus Kristuksen moraalialia, koska hänkin turvautui
väkivaltaan.

VELI 2: Luther oli kirkon kasvatti, joten Vanhan Testamentin väkivalta-Jumala oli hänenkin Jumalansa. Lutherin tapaus on vertaansa-hakeva esimerkki siitä, että ihmisen jumal-käsitys tulee esiin hänen teoissaan. Ja se on luonnollista, sillä onhan Jumala uskonnon ydin. Kun ihminen noudattaa Jumalan neuvoja, niin hän uskoo täyttävänsä Jumalan tahtoa. Kun hän uskoo Jumalansa väkivaltaiseksi, niin eihän hän voi olla Jumalaa parempi. Ihminen pyrkii kasvamaan Jumalansa kaltaiseksi.

VELI 3: Jeesus Kristuksen keskeisin sanoma on rakkaus, sen tajuavat parhaimmat kristitytkin. »Rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, jolla minä, Kristus, rakastan teitä». Rakkauden vastakohta on viha ja väkivalta. Vanhan Testamentin Jumala on väkivallan Jumala, joten Jeesuksen taivaallinen Isä ei ole Jehova. Ja koska Jumala on uskonnon ydin kuten edellinen veli totesi, niin uuden uskonpuhdistuksen lähtökohdan täytynee siis olla oikeassa Jumala-käsityksessä. Entä mitä me tiedämme Jumalasta?

VELI 1: Tuo olikin asiallinen huomautus. Emme voi puhua suoras-taan Jumalan tietämisestä, ellei meillä ole kokemuseräistä tietoa. Mut-ta teosofinen maailmankatsomus on avartanut näkemyksiämme. Aina on ollut uskontoja ja jokaisella uskonnolla on perustajansa. Perustajien opetuksissa tulee näkyviin Jumala eri vivahteissa. Rinnastamalla toi-siinsa eri Jumala-käsityksiä näemme, että esim. Jeesuksen oppi rak-kaudesta on syvempi, inhimillisempi, ja tyydyttää sisäistä ihmisyy-s-tajuumme paremmin kuin esim. Buddhan ylevä sääli tai Mooseksen kostava Herra.

VELI 5: Olen nyt ymmärtänyt ainakin sen, että uusi uskonpuhdistus ei merkitse kirkko-instituution puhdistusta. Se tehtävä ei kuulu meille. Kirkon on itse puhdistettava itsensä. Meidän tehtävämme on löytää parhain, kaunein ja inhimillisin Jumala-käsite ja opetella ajattelemaan sen mukaisesti. Näin me jokainen puhdistamme oman uskontomme. Uskonpuhdistus tapahtuu täten sisästä päin meissä jokaisessa ihmisessä, ja tulee ulospäin vaikuttavaksi meidän teoissamme.

VELI 4: Kirkot eivät ole Kristuksen asialla, se pitää paikkansa. Entä alkukristillinen aika? Silloin ei ollut kirkkoja. Historia kertoo, että kristittyjä vainottiin, ja vainoamisen syyksi sanotaan se, että he olivat kristittyjä. Tuollaisessa sanonnassa on jotakin hämärää, sillä se ei selitä,

mikä erikoinen kristittyjen ominaisuus oli vainoamisen syynä. Pekka Ervast sanoo vainoamisen syyksi sen, etteivät kristityt menneet sotaan. Se on järkeenmenevä seikka, sillä sama ilmiö esiintyy nykyisissään yhteiskunnissa. Näin ollen uusi uskonpuhdistus sisältänee myös sotakysymyksen selvittelyn.

VELI 3: Tulin tässä ajatelleeksi, että jos olisimme kokoontuneet keskustelemaan uskonpuhdistuksesta aivan ilman tarkempia tietoja siitä, mitä uskonpuhdistuksella yleensä ymmärretään, niin eläisimme täysin sokkosilla. Emme pääsisi eteenpäin askeltakaan. Ensinnä olisi vastasamme kysymys uskonnosta ja kirkosta. Sitten tulisi kysymys Jeesus Kristuksen Isän ja kirkon Jumalan erosta. Edelleen olisi selviteltävä, onko uskonpuhdistus ulkonaista puuhaa vaiko sisäkohtaista uskonnollisten käsitysten selvittelyä. Mutta meillähän on viisaita opastajia. Sanoisin, että uskonpuhdistus on jo suoritettu kirjallisena esityksenä, sen suoritti Pekka Ervast. Hän käänsi Vuorisaarnan alkukielestä, kirjoitti Vuorisaarnan uudelleen. Siinä on esitetty Jeesus Kristuksen oppi. Se ratkaisee kysymyksen väkivallasta, siis myös sodasta.

VELI 1: Siihen on liitettävä lisäksi J. R. Hannulan monet opetukset ja käytännölliset neuvot. Kyllä uskonpuhdistus on jo kirjallisesti suoritettu. Meidän tehtävämme on ottaa täysi selvyys annetusta opetuksesta, sulattaa se itseemme, jotta kykenisimme viemään ihmisten ulottuville jo puhdistettua uskontoa. Tämä työ täytyy suorittaa kirkkojen ulkopuolella, sillä niitten sisäpuolella meillä ei ole sijaa.

VELI 2: Entä kykenevätkö kristityt, jotka ovat kymmenien sukupolvien ajan ymmärtäneet uskontoa kirkkojen tavalla, omaksumaan puhdistetun uskonnon? Alkuperäinenkin kristinusko voi tuntua etsijäsielusta mielettömältä, ellei anneta elämästä täysin totuudenmukaista kuvaa. Ja sen voi antaa vain teosofia jälleensyntymis- ja karmaoppeineen. Kun näitä oppeja todistellaan iänikuisiksi, niin joudutaan puhumaan myös muista uskonnoista, ja sellaista maailmankatsomusta kristittyjen on vaikea sulattaa. Eiväthän kristityt voi ottaa oppia pakanoilta.

VELI 1: Siitä näemme, ettei alkanut uskonpuhdistus sisällä ainoastaan kristinuskoa, vaan kysymyksessä on uusi uskonto. Se sisältää toisetkin uskonnot puhdistettuina. Siksi Pekka Ervast puhuikin maailman uskonnosta eli ihmisyyden uskonnosta. Hän opetti, että Kristuksen luo tullaan toisten uskontojen kautta, ja puhdisti nuo toisetkin us-

konnot sellaisiksi kuin niitten ensimmäiset julistajat opetuksillaan tarkoittivat. Uusi uskonto onkin näin ollen totuudenetsijäin uskonto, mutta harrastelijakin löytää silti siitä totuuden jyvää.

VELI 4: Ajattelinkin, että koska ihmisyyden uskonto ei ole hurmiouskonto, joka tarjoaa pelastusta sille, joka osaa tunteissaan hurmioitua, niin se ei voi saada liikkeelle joukkoja. Se on ainakin toistaiseksi harvojen uskonto.

VELI 5: Niin käsitan minäkin. Mutta toisaalta näyttää pitävän paikkansa se seikka, että kun henkistä elämänymmärrystä kypsytellään ja siitä puhutaan, niin vähitellen ennakkoluulot häviävät ja maailman vastustus heikkenee. Uskonnon tarjoama valistus löytää hedelmällistä maaperää joukoissakin. Tällaisesta vaikutuksesta tarjoavat esimerkkejä entisetkin uskonnot. Uskonnon sisäinen voima pääsee vaikuttamaan sikäli kun yhä useampi ihminen valistaa itseään uskonnon sanomalla. Kristinuskokin alkoi yhden ihmisen työskentelystä.

VELI 4: Pekka Ervast puhui myös siitä kosmillis-henkisestä voimavuodatuksesta, joka saapui Keskusaurinko Siriuksesta ja muuttui täällä uudeksi luonnonvoimaksi. Hän sanoi sen voiman purkautuvan auttavaksi tekijäksi henkisten työryhmien kautta. Yhteistyö on siis voimakanava ei vain ulkonaisen työn, esitelmien ja kirjallisuuden muodossa, vaan myös sisäisenä tekijänä.

(Takana olevalle korokkeelle saapuu edellisessä kuvaelmassa oleva enkelijoukko, myös Väinämöinen.)

VELI 2: Tämä henkinen työmme on kauaskantoinen. Sen tavoitetta on kuvattu siten, että tänne Suomeen on syntyvä Mysterio-Opisto, Aurinko-Temppeli, joka on näkyväisenä yhdyssiteenä ainemaailman ja hengenmaailman välillä. Elämme ihmeellisten tapahtumien ajassa.

VELI 1: Me elämme uuden aikakauden aamunkoitossa. Kristus-Temppelin rakennustyössä meillä on Kristuksen Valkoisen Veljeskunnan siunaus.

(Väinämöinen kohottaa kätensä, samoin kerubit)

VÄINÄMÖINEN: Jo on Temppeli avattu
asunnoksi autuaitten.
Tulkohon Jumalan turva,

apu Herran astukohon,
apu ilman istujista,
apu taivahan tähistä,
tuoksuheinän helpehistä,
haltioista suuren luonnon.

Jo on Aurinko ylennyt,
päässyt päivä kalliosta.
Paista kuuhuen keralla
Luojan lapsen matkatessa
jotta löytäisi kotinsa
Temppelissä uuden Suomen.

(Veljet nousevat. Yhteislaulua kts. s. 14 Ihmispaimen, johon myös
yhtyvät kerubit)
Esirippu.

RAUHAN RAKENTAJAT

Sanat ja sävel: Signe Suurkuukka

II ja IV säe

On Isän tahto ylähältä tuotu, ei kuulu siihen tuho ihmisen,
on elon liekki jumalilta suotu, he sitä vaalii, hoitaa uskoen.
On hyvän voima suojaava myös sen.

Ja uusi laulu kaikuu Elämälle, sitä johtaa taito Mestarin.
Ja väkivallan sumu vaihtuu valoon, se aurinkoa henkiä, rakastaa,
ja kipinälle roihun lahjoittaa.

VÄINÄMÖISEN PALUU

Sanat: Jouko Tuomaala, sävel: Juhani Halme

Humisevat kuuset Suomen kankahilla:
Palannut on mahti Väinämöisen, suuren tiedon taitajan ylimmän.
Työssä Suomen tietäjän, soittaa kannel kalevainen:
Toive täytä Väinämöisen, tiedon taitajan ylimmän.
Asees' riisu Suomen kansa, jumalainen kuiske kuule,
silloin astut pyhäin tielle, osaan kansan siunatun.

IHMISPAIMEN

(Kantaatti)

Sanat: Väinö Lehtonen, sävel: Hugo Rahkonen

Syttyi nuotio salolle, sydämistä ihmisrinnan,
aamun valjun valjetessa uuden päivän auetessa.

Usvat pilvihin kohosi. Värähteli aamun auer.

Leyhähti etelätuuli, itätuuli, länsituuli,

pohti pohjoinen kovemmin.

Tuli leimahti ylemmäs, puhki pilvien kohosi

läisien istuimille.

Siinä on nuotio salolla, alku suuren uskon roihun,

valo tieltä eksyville, meren myrskyisän majakka.

Työsi ei tyhjäksi huvennut:

löysit viimein ystäväsi.

VÄINÖ LEHTOSEN MUUTA KIRJALLISTA TUOTANTOA:

	Nid. mk	Sid. mk
Tietäjän tuvalla (kuvaelma kirjassa Vaeltajan viesti)	—	10,50
Aikojen vaihteessa (kuvaelma kirjasessa Vuosijuhlien satoa)	1,70	—
Vaeltaja (kuvaelma)	1,80	—
Vanajavuoren taru (romaani)	3,50	6,00
Erämaan tietäjä (romaani)	—	12,00
Ongelmien seurassa I—III kpl	—	4,50
Ongelmien seurassa IV—V kpl	—	5,00
Ongelmien seurassa VI	—	7,50
Ongelmien seurassa VII	—	14,00

Tilausosoite:

Kristosofinen Kirjallisuusseura r.y.
Näsilinnankatu 38
33200 Tampere 20

Suomalaisen Kirjallisuuden Kirjapaino Oy Helsinki 1971